

πρός δὲ με ρίζ κι' ἡ Μαθιοπούλ, πούγει τὸν ταγματάρχη...
βράδατε νὰ περάσωμε κιαι χώρος δὲν ὑπάρχει.

Ποῦ νῆδλεπες, μοῦρε, τῆς Ψᾶθ δικαντικῆς περίσσια...
ἤλεθε μὸς λένε κατ' αὐτὰς μέσ' ἀπὸ τὰ Περίσια.

Π.—Μοῦ τὴν ἐτήλερωσάνε 'λιγάκι παραπάνω.

Φ.—Μὲ συγγορεῖς, βρε Περικλῆ, γιὰτὶ παρεξέγνων.

'Αμμ' κι' ἡ Τριανταφυλλιδ με ρίζ ἀπ' τὸ Πάρισι;

Π.—Κι' αὐτὴν τὴν εἶπες...

Φ.— Μὴ πικρῶν... κιαι ποῖος δὲν θ' ἀπορίση

μέσα σὲ τόσα θηλικῆ κιαι παραλάξ φαρμάκτα,
κιαι σ' ἓνα νυροπαζῆρο, ποῦ γίνονται φαρμάκτα;

Εἶν' ἔδω κι' ὁ Θεοσῆρης, ποῦ 'ταξείδεψε πολλὰκις,
Μεταξὺς κιαι δὲς Μελάδες, ὁ Κοκὸς κι' ὁ Βασιλάκης,

Μεταξὺς κιαι δὲς Κύνουλις δὲν λείπει, πρῶτος σ' τῆ φωτογραφία,
κιαι ὁ Αἰδούπουλος ἐπίσης, κιαι τουρλοῦ τουρλοῦ λοῖρα.

'Αμμ' ἡ Μπένετ νῶτα πένε, νὰ τὴν ἔβλεπες, καμμένε!

'Αμμ' ἡ Σούτες με τὰ καβὰξ, λευκότερα κιαι τοῦ κρίνου,
νὰ με κίτρανε κι' ἡ Κράσος, ποῦναι σὺν κραι τοῦ Ρήνου,

κιαι με ρόδα παρθεναξ τὸ κορίτσι τοῦ Μαρίνου.

Μῆλο φαίνεται φικρί

κι' ἡ κυρία Λουδοφίση,

νὰ κιαι μὰξ καστανομάκτα, νὰ τὴν ἡ Βυζαντινῶς,
σὺγγυος ἀρχιολόγου δι' εὐρήματα διενῶ.

Φιγουράρει κι' ἡ Κοκιδῆ μ' ἓνα κάσταπρο φουστάνι,
νὰ κιαι μίαι, Περικλέτο, μέσ' ἀπὸ τὸ Τσιγάνι,

κιαι τῆς πᾶν ἀπὸ κοντὰ

Μετερνίγων τρικαντὰ.

Ποῦ νὰ 'δῆς κιαι τὴν Πασπάτ, τὴν Καμάρ, τὴν Ἐμπερίου,

ποῦ νὰ 'δῆς κιαι τῆς Τρικούμ, μὲ τὸ Κώστα, μὲ τὸ Νίκου.

'Αμμ' ἡ Τσέρ κι' ἡ Λυδ κι' ἡ Μπῶτ... νὰ τὴν πῆδικις' στὸν
ποῦ γλιστροῦν κιαι πέφτουν χᾶμω. [ζῆμο,

Γιὰτὶ δὲν ἤλθεσ φλόαυτα ν' ἀκούσης κιαι κλαριν,

νὰ 'δῆς τὴν Ράξ κιαι τὴν Ὠμόλ, νὰ 'δῆς τὴν Ὀνωρια,

ποῦ στῶος χοροῦς ἐν γένει

καμμία δὲν τῆς βγαίνει;

Γιὰτὶ δὲν ἤλθεσ νὰ χερῆς μὰξί μου, πατριῶτη,

μὰ πᾶγες κιαι κομῆθῆκες ἀπὸ 'νορίς, ἀχμᾶχη,

θᾶβλεπες τῆς Ζαήμενιας, τὴν μὰξ τοῦ Παναγιώτη,

καθὼς κι' ἐκεῖνη, Περικλῆ, πούγει τὸν Ἀσημάκη.

Γιὰτὶ δὲν ἤλθεσ στὸ χορὸ ν' ἀνοίξης τὸ στραβὰ σου,

νὰ 'δῆς τὴν Βοῦρου, τὴν Λαμπέρ, τὴν Γίλια κιαι τὴν Βάσσω,

νὰ 'δῆς κιαι τὴν Ἀλμειδα, τὴν λιγερὴ Ζωῖτσα,

κιαι νᾶπερες κιαι σὺ ζωῆ μὰξί με τὰ κορίτσα,

νὰ 'δῆς τῆς Νάξ κιαι τὴν Καρτζῆ, κῆρην Εἰσαγγελέως,

κι' ἔλην τὴν οἰκογένειαν ἀμικίου Βασιλέως,

κιαι τῆς Παππαδικαντοπούλ κιαι τὴν Ἰοαννιδ,

κι' ἄλλαις πολλὰς, ποῦ θᾶναβες ὡς εἶδος ροκανιδ;

Και θᾶλεγες κιαι θᾶκουγες κουβένταις κουτοροῦ
κιαι τὸν Ἀμᾶτῆ θᾶβλεπες ξεσπῆρι τοῦ χοροῦ,
θὰ 'μοιράξες ἔδω κι' ἐκεῖ τῆς καλλονῆς βραβεῖτα,
κιαι τὰ κορίτσα θᾶβλεπες τὰ δὲο τῆς Καραβία,
θᾶβλεπες πῶς χερῶσουν Στρατεῦμακτα κιαι Στόλοι,
θᾶβλεπες κι' ἓναν μυταρὰ καθὼς τὸν Ἀποστόλη,
θᾶβλεπες τὸ σοδάντισμα καθὼς λαμοῦ κιαι μπράτσου,
θὰ κῆτταξες περικαλλῆ κιαι τὴν κυρία Πασάτσου,
κιαι τὴν Καλλῆρ κιαι τὴν Καλλιγ, Ράιν κιαι συντροφία...

σὺ μόνος σου συμπλήρωσε τὰ λείποντα ψήφια,
κιαι θᾶχῆς πᾶγες τόνους τῶν πῶν ἔο ἰόγες...

θᾶβλεπες γέροος ζωηροῦ
κιαι νὰ δεσποζῆ' στῶος χοροῦς
κακογλωσσὶα κιαι ψύγος.

Γιὰ 'δῆς, θὰ σούλεγαν, αὐτὴν τὴν μικροπαντρεμμένη
πῶς εἶναι κτενιμμένη.

Γιὰ 'δῆς κι' ἐκεῖνη τὴν γῆρὰ μὲνᾶχῆς κοριτσίστικα...

κουτοσπολιχίς, βρε Περικλῆ, κιαι λόγῆς κοριτσίστικα.

θὰ πέφτανε τὰ ἄλλα σου με κάθε μπαλαρίνα.

θὰ 'ξεπατσωνε γύρω σου βασιλικὸ κιαι κρίνη,
κιαι Παρδαίσιαν πηγά καθὼς κιαι νυκερίδες,

ποῦ καθὼς τόσο γράφονται μὲς σ' τῆς ἐφημερίδες.

Π.— Πες μου δὲν ἔπες καμμιά

Σινιόρα ξένη κὼν Ρωμῆα;

Φ.— Καμμία δὲν ἐγλίτσινε, δὲν σ' ἰστικῆς φουστάνι,
μῆτε καμμιάς ἀστράγαλος ἀράτος δὲν ἐφάνη.

Τώρα ταυτὰ σου τέντωσε ν' ἀκούσης μυστικῆ

κιαι κᾶξ 'ξερικῆ.

Δὲν ᾠροφῆε τετραχόρον ἐφέτος ἡ Κορῶνα

μὲ κενῆς Συμβούλου τῆς κακαρωτῆ Ματρῶνα.

κιαι μες στῶος κύκλους ἀνοῖξαν συζήτησιον δεινὸν

κι' ἀκουσα κᾶποιον τῆς Ἀρχῆς ἀπόστρατο γαμπρὸ

νὰ λῆρ: σὺν δὲν ᾠροφῆε τὸ Στέμῆμα με τᾶς νῶν,

τοῦλάχιστον ἄς ᾠροφῆε με μίαν ἐκ τῶν πρῶ.

Και Κορδονάτοι μερικὸι ψυβῆρω πολλὰ,

πῶς ὁ Ζαχῆμης τάχεται δὲν στέκεται καλὰ,

κι' ὁ Παππαδικαντοπούλος, διακάνει τῆς Κορῶνας,

θὰ πᾶν γῆρηγορὰ νὰ ἔρῃ τὸν γέρο τῆς Κορδοῦνας.

Π.— Τᾶχῆσες, βρε Φιλοσὺλῆ μου, στῶοι χοροῦ τὸ πατατράκ...
μόν' ὁ Τριανταφυλλᾶκος εἶναι παντρεμμένος, βλάκκα,

οἱ λοιποὶ Νυμοῖοι μόνου ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτῆς,

κιαι γαῖρ γὰ τῆς νυφᾶδες, ποῦ δὲν θὰ ἔρεθῶν ἐκτός.

Φ.— Τοῦ Σουπέ δὲν ἔβῆρες τώρα παρὰ μόνον τᾶποφᾶχη,

εἰμ' ἐμπῆρς κιαι τὰ μαζέωω γὰ χατῆρι σου, κενάγῆ.

'Αχ! κιαι νᾶσῶον ἔδω πέρα, κλῶν ὁ Γαρούλ ὁ φουκαρᾶς,

γὰ νὰ γλειψῆ κοκαλάκκα κῆτας, γῆνας ἡ κυρῆς.

Μόλις ἀνοῖξαν ἡ πόρταις ἐχημῆξαν μερικὸι,

ποῦ θηροσῶες πῶς προμῆνουσ ἀπὸ πέρου νηστικοῖ.

Τρῆν ἀκούσικαι, τῆζελατιναις, κι' ὅ, τι ἔρουσ ἐκ τοῦ προχείρου,

κι' ἴσως ἐμφορᾶν νὰ πᾶσῶον ὡς ὁ λέων τοῦ Φαλήρου.

Τὶ Σουπέ!... με τὶ δὲν ἔβρισαι, ὡς κιαι γὰλκα τῶν πουλιῶν...

τόκα μίαι, Περικλέτο, κι' ἄργην τὸ κοτιλιῶν.

Τώρα δένουσ τῆς καρέκλιας... γὰ νὰ μὴν πολυλογῶ

θέλουσ δέσμο κι' ἐκεῖναις, θᾶλω δέσμο κι' ἐγὼ,

ποῦ σὺν νᾶμαι, Περικλέτο, δεσποινίς ἐν ὄρα γᾶμου,

ἤθελα χορὸ κι' ἐφέτος κιαι δὲν 'κάθισα' στ' αὐτὰ μου,

μόνον ἐγῶνα κιαι πᾶσι ποδογῶμους στὴν ἀράδα...

πρῶσμένε με σὲ λιγάκι, κι' ἐπιστῶρεω ποδαράδκ.

Και κομπόσαις ποικιλίαις,
ἢ ἄλλουε λόγουε ἀγγελίαις.

Ἄδριον βράδου θὰ πᾶνθῆ με στὸ Βαριετῆ
δρῆμα σ' τὴν Ἀχῆ τοῦ Κρεμνοῦ Πόλεμῶ τοῦ γνωστοῦ σαξ;
κιαι τρέβετε, φιλόμουσοι κιαι φίλοι θεαταί,
ν' ἀκούσεται τοῖς στίχοις τοῦ, κι' ὅσοι δὲν πᾶτι πρῶο σαξ.

